บทนำ

***'King of Cook'* คือรายการแข่งขันทำอาหารชื่อดังที่กำลัง**ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในทุกวันนี้ ผ่านมาแล้วทั้งหมดสองซีซั่นด้วยกัน ผู้เข้าแข่งขันจะต้องงัดเอาทุกความสามารถที่มีมาประชันกันอย่างดุเดือด ฝ่าฟันทุกด่านที่กรรมการกำหนดไว้เพื่อชิงชัยเป็นที่หนึ่ง ผู้ชนะจะได้รับรางวัลเป็นเงินถึงสามล้านบาท พร้อมกับได้รับโล่เกียรติยศที่สามารถนำไปประดับประวัติของตัวเองให้กลายเป็นพ่อครัวเวอร์ชั่นอัปเกรด ยืดอกภาคภูมิใจได้อย่างไม่อายใคร เงินรางวัลมากมายขนาดนั้น ล่อตาล่อใจทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มพ่อครัวแม่ครัวที่สนใจและมีความสามารถในการประกอบอาหาร การแข่งขันนี้ไม่จำกัดวัย ไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดวุฒิการศึกษา เป็นลูกตาสีตาสาทำข้าวไข่เจียวได้แค่เมนูเดียว ก็สามารถมาสมัครได้

และแน่นอน...รายการที่แสนจะดุเดือดเร้าใจ มีเงินรางวัลก้อนใหญ่เป็นของล่อตาล่อใจอย่างนี้ มีหรือที่ผู้คนจะไม่สนใจ แต่ใครกันล่ะที่จะบ้าดีเดือดมากพอกับการลงสนามแข่งขันสุดโหดนั้น บางคนถึงกับมองว่ามันเป็นการแข่งขันที่ไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย จะให้ไปแข่งกับพวก

มือโปรทั้งหลาย ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะเอาชนะ แต่ด้วยเหตุผลดังกล่าว เงินรางวัลถึงได้โหดตาม ท้าทายความสามารถแบบสุด ๆ ทั้งสองซีซั่นที่ผ่านมาล้วนมีแต่ผู้เข้าแข่งขันระดับมืออาชีพทั้งนั้น ต่อให้เป็นคนธรรมดา ก็ยังมีความสามารถถึงขั้นเป็นพ่อครัวในร้านอาหารสุดหรู ไม่ก็มีประสบการณ์ในการทำอาหารหลายปี คู่แข่งมหาโหดขนาดนั้น มีหลายคนเลยที่ถอดใจ ขอเป็นเพียงผู้ชมทางบ้านธรรมดาไปเรื่อย ๆ ดีกว่า

แต่ความคิดนั้นไม่เคยมีอยู่ในหัวของผู้ชายที่ชื่อว่าเจ้า

ฟู่!

“แม้มมม! อีพี่เจ้ามันจะเผาบ้านแล้วววว!”

เจ้าเป็นเด็กชายคนหนึ่งที่มีความฝัน เขามีน้องสาวหนึ่งคนชื่อนาง ตั้งแต่จำความได้ เด็กชายเจ้าคนนี้ไม่เคยอยู่ห่างไกลจากครัว อายุได้สามขวบก็เลือกจับของเล่นจานชามพลาสติก ตักดินตักน้ำ ปรุงอาหารขายให้คุณนายแม่ พออายุห้าขวบก็เริ่มจับของจริง แม่ตกใจจนเกือบช็อกเมื่อเห็นไอ้เจ้าหัวแหลมถือมีดเดินหัวเราะแหะ ๆ ไปทั่วบ้าน แล้วสะดุดล้มหน้าทิ่ม ดีที่มีดไม่ทิ่มแทงเข้าตัว ไอ้เจ้าที่สามารถรอดจากคมมีดมาได้ แต่กลับโดนไม้มะยมฟาดจนก้นลายเสียอย่างนั้น

ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังไม่เข็ด แอบเข้าครัวหยิบเอาของใช้มาจำลองสถานการณ์อยู่บ่อยครั้ง ชอบไปเกาะประตูแอบดูคุณนายแม่ทำอาหาร

ครัวเจ๊อ้อยขึ้นชื่อลือชาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าใครเดินทางผ่านไปมา ทุกคนต่างต้องตบไฟเลี้ยวแวะเข้ามาชิมอาหารครัวเจ๊อ้อยกันทั้งนั้น ฝีมือการทำอาหารของแม่อ้อยถือว่าเด็ดสุดในย่านนี้ แม้แต่นายอำเภอยังต้องยกนิ้วให้

เพราะถ้าหากนายอำเภอเถลไถลไปกินข้าวครัวสาวอื่น มีหวังโดนเชือดแทนไก่แน่นอน

เด็กชายเจ้าจะตาลุกวาวทุกครั้งที่ได้เห็นเปลวไฟลุกท่วมกระทะ มองเห็นมือทั้งสองข้างของแม่หยิบจับทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความว่องไว

จังหวะสับเนื้อดังปั้ก ๆ กระแทกใจเป็นอย่างมาก เสียงสากกระแทกครกดังหนักแน่น ข่มขวัญครัวบ้านอื่นได้ ไม่ว่าจะเอาวัตถุดิบอะไรให้คุณนายอ้อยทำ ไม่ถึงชั่วโมงจะได้เมนูรสเลิศออกมาให้ได้ชิมกันแน่นอน เด็กชายเจ้ายกมือเย้ว ๆ ในตอนที่คุณครูถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เจ้าจะตอบเสียงดังอย่างมั่นใจทันที

“อยากเป็นพ่อครัวครับ!”

แน่นอนว่าพอลูกชายต้องการเช่นนั้น เจ๊อ้อยก็ไม่ขัด จับมานั่งเรียนวิชาครัวกับตัวเองตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ พาทำอาหารง่าย ๆ ไปก่อน จากนั้นก็ไต่ระดับยากขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านไปหลายปี ในที่สุดเด็กชายเจ้าก็โตมาเป็นไอ้เจ้า ทำงานเป็นมือขวาของเจ๊อ้อย พ่อครัวอันดับสองรองจากแม่ของตนเอง ฝีมือการปรุงอาหารของเขานับว่าพ่ายแพ้ก็แค่แม่เท่านั้น วันไหนเจ๊อ้อยเหนื่อยที่จะดูแลร้าน เจ้าก็จะสวมบทบาทเป็นพ่อครัวคอยทำหน้าที่นั้นแทน มองเห็นลูกชายเติบใหญ่เป็นหนุ่มมากฝีมือเช่นนั้น คนเป็นแม่ก็ได้แต่ยกผ้าซับหัวตาเบา ๆ

เจ้ายิ่งโตก็ยิ่งเก่ง นอกจากเรื่องอาหารแล้ว หน้าตากับนิสัยก็ดีเลิศประเสริฐศรีไม่แพ้กัน พอเริ่มเป็นวัยรุ่นเข้าหน่อย ยีนของนายอำเภอก็เริ่มเด่นขึ้นทุกที ๆ มัดใจสาวน้อยเพื่อนร่วมห้องและเพื่อนต่างโรงเรียนมานักต่อนัก ใครเดินผ่านก็เป็นอันต้องเหลียวหลัง บ่อยครั้งที่เจ้าออกไปประกวดแข่งขันทำอาหารกับทางโรงเรียน ก็มักจะมีคนจากที่อื่นถูกตาต้องใจไอ้เจ้าอยู่เสมอ เข้ามาขอเบอร์โทร. ก็เคย มีมามากมายไม่ขาด หัวกระไดบ้านเจ๊อ้อยไม่เคยแห้ง

เจ้ามันดูเป็นคนดี สมบูรณ์แบบมาก ๆ คนหนึ่ง ทว่า...

“แม่ หนูว่าอีพี่เจ้ามันหนักแล้วนะ มันหมกมุ่นแต่เรื่องในครัวจนไม่เอาอะไรแล้วเนี่ย”

“ก็ดีแล้ว ให้มันยุ่งกับครัวนั่นแหละ ดีกว่าให้มันไปเป็นนักเลงเด็กแว้นเหมือนลูกคนอื่นเขา”

“แม่ แต่อีพี่เจ้ามันสนใจแต่เรื่องทำอาหารจริง ๆ นะ”

"..."

เจ๊อ้อยถอนหายใจยาวขณะถูกลูกสาวลากแขนขึ้นมาจนถึงห้องนอนของเจ้า เมื่อบานประตูถูกเปิดออก เผยให้เห็นเจ้าของห้องที่กำลังนั่งจดสูตรอาหารอยู่ตรงนั้น รายล้อมด้วยตำราอาหารมากมาย ข้างห้องมีแต่สูตรอาหารและรูปภาพอาหารแปะไว้เต็มไปหมด ถ้วยรางวัลจากการแข่งขันทำอาหารเรียงรายเต็มชั้น เจ้าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย กะพริบตาปริบ ๆ รู้สึกงุนงงเมื่อเห็นน้องสาวและแม่ยืนมองมาด้วยสายตาเหนื่อยใจแบบนั้น

"มีอะไรเหรอแม่?"

ปัญหาคือ...ไอ้เจ้ามันเป็นเนิร์ดอาหาร อยากเป็นพ่อครัวมากจนบ้าคลั่งไปหมดแล้ว อย่าว่าแต่แฟนเลย คนเข้ามาจีบมันตั้งเท่าไรยังต้องยอมแพ้ มันไม่สนใจอะไรนอกจากการเป็นพ่อครัวเบอร์หนึ่ง แม้แต่เพื่อนก็ยังยากจะเข้าถึง หลงเหลือคบกันเพียงหยิบมือเท่านั้นเอง

และเจ้าก็เติบโตมาทั้งอย่างนั้น มัธยมต้นเดินสายประกวดทำอาหาร มัธยมปลายก็เช่นกัน พอเรียนจบแล้วก็ไปเรียนวิชาชีพการครัวต่ออีก จากนั้นก็มาประจำการที่ครัวเจ๊อ้อย รับบทบาทเป็นพ่อครัวหลักนับตั้งแต่นั้น

เจ้าตาลุกวาวเมื่อได้เห็นรายการการแข่งขันทำอาหาร *'King of Cook'* ความดุเดือดนี้ล่อตาล่อใจเขาเป็นอย่างยิ่ง และแน่นอน...เจ้ารอจนถึงซีซั่นที่สาม ในที่สุดเขาก็สามารถพัฒนาฝีมือจนมีคุณสมบัติครบเครื่อง สามารถที่จะขอท้าดวลกับเชฟจากทั่วประเทศ ไม่ว่าจะเป็นใครหน้าไหน ฝีมือดีขนาดไหน ไอ้เจ้าคนนี้ก็ขอวัดกันสักตั้ง!

หลังจากที่ประกาศรายชื่อของผู้มีสิทธิ์เข้าแข่งขัน ทางรายการก็ติดต่อกลับมา พูดคุยตกลงทุกอย่างเสร็จสรรพ เจ้าเข้าใจกติกาทุกอย่าง นับวันรอที่จะได้เข้าไปแข่งขัน เขาจะได้ปรากฏตัวผ่านโทรทัศน์แล้ว รู้สึกดีใจ ตื่นเต้นไปหมด เหลือเวลาอีกประมาณสองเดือนให้ได้เตรียมตัวก่อนที่จะเริ่มแข่งขันรายการแรก ทุกอย่างเพียบพร้อมหมดแล้ว เว้นแต่

อย่างเดียวเท่านั้น...

“ต้องไปแข่งที่กรุงเทพ?”

“ใช่”

ไอ้เจ้ายกมือกุมขมับ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี บ้านของเขาอยู่ห่างจากสถานที่แข่งขันไปหลายร้อยกิโลเมตร ไม่สะดวกที่จะเดินทางไปกลับบ่อย ๆ แน่นอน อีกทั้งเจ้ามีปัญหาเรื่องการเมารถ ไม่ใช่แค่กับรถ แต่เป็นยานพาหนะทุกชนิด เครื่องบิน เรือ รถไฟ รถเมล์ ชิงช้าสวรรค์ ไอ้เจ้าเมาหมด ถ้าหากให้เดินทางไกลเพื่อไปแข่งขันเอง มีหวังอ้วกแตกหมดแรงก่อนได้แข่ง ประสิทธิภาพลดลงไปมากแน่นอน จะหาเช่าห้องพักรายวันอยู่ก็มีแต่แพง ๆ หาก็ยาก ที่พักใกล้ที่แข่งขันมีน้อยนิดเหลือเกิน เจ้านั่งกุมขมับ คิดวนไปวนมา จนกระทั่งมีความคิดหนึ่งแวบเข้ามาในหัว เขาดีดนิ้วดังเป๊าะ หยิบเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วกดโทร. หาใครบางคนทันที

ทว่า...สายแรกถูกตัด

สายที่สองก็ถูกตัด

และสายที่สาม...

[โทร. จิกมาหาพ่อมึงเหรอเจ้า กูทำงานอยู่ รอ]

ไอ้เจ้าหน้าหงอย หูลู่หางตกไปหมดหลังโดนด่า จากนั้นก็นั่งเฝ้าโทรศัพท์ไม่ห่าง ผ่านไปเกือบชั่วโมงเลยกว่าที่ปลายสายจะโทร. กลับมาหากันอีกครั้ง เจ้ารีบคว้าโทรศัพท์ กดรับด้วยท่าทีตื่นเต้น บอกเล่าเรื่องราวทุกอย่าง...การแข่งขันที่จะถูกจัดขึ้น และปัญหาที่ตัวเองกำลังพบเจอ รวมไปถึงเสนอแนวทางแก้ไข ทุกอย่างถูกเอ่ยออกไปอย่างรวบรัดภายในเวลาไม่กี่นาที ฝั่งนั้นเงียบไป หัวใจไอ้เจ้าเต้นตุ๊ม ๆ ต้อม ๆ เฝ้ารอคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

[ไม่สะดวก]

“คชาาา เอ็งช่วยเพื่อนหน่อยนะ”

[ไม่]

“แงงงง”

เจ้าเบะปากออกมาหลังจากที่ได้ยินน้ำเสียงเย็นชานั้น นั่นคือคชา หนึ่งในเพื่อนสนิทจำนวนหยิบมือที่เจ้ายังพอมีอยู่ นับว่าแปลกเหลือเกินที่คนอย่างเจ้ามีคชาเป็นเพื่อนสนิท รายนั้นมีนิสัยเย็นชา พูดน้อย เป็นหนุ่มเงียบ ๆ ชอบเมินเจ้าอยู่บ่อย ๆ พวกเขาทั้งสองเจอกันครั้งแรกสมัยเรียนมัธยมปลาย เรียนด้วยกันสามปีก่อนที่จะแยกย้ายกันไปทางใครทางมัน คชาไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยชื่อดัง ส่วนเจ้าก็ไปคว้าใบประกอบวิชาชีพงานครัว ปัจจุบันนี้อยู่ห่างไกลกัน แต่เจ้าก็คอยติดต่อ ทักไปหา โทร. ไปถามไถ่สารทุกข์สุกดิบอยู่บ่อย ๆ เพราะอย่างไรเสียคชาก็เป็นเพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่ง เจ้ายิ่งมีเพื่อนน้อย ยิ่งต้องรักษาเอาไว้ จะได้มีคนมาคอยรำแห่หน้านาคในงานบวชของตัวเอง เจ๊อ้อยจะได้ไม่ต้องอายชาวบ้านชาวช่องเขา

ตอนนี้คชาทำงานเป็นเลขาฯ ของท่านประธานในบริษัทใหญ่แห่งหนึ่ง ไอ้เจ้าไม่ได้รู้อะไรมากนัก รู้แค่ว่าคชาน่ะเป็นคนเก่งมากฝีมือมาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายแล้ว เงินเดือนเขาคงสูงลิ่วเลยละ

ด้วยเหตุนี้เจ้าจึงติดต่อไปหาคชา อยากจะขอไปพักด้วย บอกว่าจะช่วยจ่ายค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟ การแข่งขันที่ยิงยาวถึงสี่เดือนนั้น เขาจำเป็นที่จะต้องเดินทางเข้าเมืองใหญ่เพื่อร่วมรายการ จะให้เดินทางไปกลับบ่อย ๆ ก็ยุ่งยาก จะให้เช่าห้องอยู่ก็มีแต่ที่พักราคาแพง จริง ๆ เจ๊อ้อยก็ไม่ได้ถึงขั้นขาดเหลืออะไรหรอก จ่ายไหวอยู่แล้ว เพียงแต่เจ้าไม่อยากให้แม่จ่ายเยอะ ถ้าหากว่าสามารถหาทางเลือกอื่นที่ช่วยลดค่าใช้จ่ายได้มันก็น่าจะดีกว่า เจ้าจึงตัดสินใจโทร. หาคชาเพื่อขอแชร์ห้องด้วย จะได้ลดค่าใช้จ่ายไปในตัว

แต่ดูเหมือนแผนนี้จะไม่เข้าท่าเสียแล้ว เพราะคชาปฏิเสธกันทันทีทันใด เจ้าได้แต่พยักหน้าหงึก ๆ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงอย ๆ

[เดี๋ยว]

“ว่ายังไง เอ็งมีอะไรจะถามอีกหรือเปล่า?”

[ถ้าเกิดจะมาอยู่ จะอยู่ยาวหรือมาอยู่แบบไปกลับ?]

“ใจจริงก็อยากจะอยู่ยาว เพราะขี้เกียจไปกลับ แต่เอ็งไม่สะดวกข้าก็เข้าใจ ไม่รบกวนแล้ว ทำงานต่อเถอะ”

[เดี๋ยว]

“...”

[ถ้าอยู่ยาว จะต้องหารค่าห้อง ค่าน้ำค่าไฟด้วย]

“คชา...เอ็งพูดมาแบบนี้น่ะ อย่าบอกนะว่า...”

[แข่งเสร็จย้ายออกทันที ตามนี้]

“เยส! ขอบใจเอ็งมากคชา เอ็งนี่ยังเป็นเพื่อนที่น่ารักที่สุดสำหรับข้าเสมอ ข้ารักเอ็ง”

[หุบปาก ไม่ต้องพูด]

ถึงแม้สุดท้ายจะโดนด่าแล้วตัดสายใส่ แต่ไอ้เจ้าก็ไม่นึกโกรธ กระโดดร้องไชโยด้วยความดีใจ รีบเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ฟัง เจ๊อ้อยพยักหน้าหงึก ๆ แล้วแต่ไอ้เจ้ามันจะตัดสินใจเถอะ

และในที่สุดเจ้าก็มีที่ซุกหัวนอน เขาตัดสินใจที่จะย้ายไปอยู่กับคชาเป็นระยะเวลาสี่เดือนด้วยกัน อยู่ตลอดจนกว่าจะจบการแข่งขัน เขาเก็บของทุกอย่างเรียบร้อย เตรียมตัวเตรียมใจเป็นอย่างดี กระทั่งถึงวันเดินทาง เจ้าก็หันหลังกลับไปมองบ้านของตัวเอง ลูบหน้าเบา ๆ สัญญาว่าถ้าหากกลับมาอีกครั้งเขาจะกลับมาพร้อมชัยชนะ จะคว้าเงินรางวัลพร้อมโล่ทองคำนั้น ชูให้เห็นกันไปเลยว่าตอนนี้เขากลายเป็นราชาแห่งการทำอาหารแล้ว เขามั่นใจว่าจะต้องได้เป็นแชมป์ในซีซั่นที่สามแน่นอน

พกความมั่นใจออกจากบ้านมาเต็มเปี่ยม เดินทางเข้ามาจนถึงเมืองหลวง ไอ้เจ้าสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก้มลงมองคีย์การ์ดที่คชาส่งมาให้ทางไปรษณีย์เมื่อสัปดาห์ก่อน ที่อยู่ของคชาไม่ใช่เล่น ๆ เลย เป็นคอนโดสูงใหญ่กลางเมือง ดูน่าอยู่เป็นอย่างมาก คชาบอกว่าถ้ามาถึงให้ขนของขึ้นมาได้เลย ตอนแรกเจ้ากะเวลาเอาไว้ว่าน่าจะมาถึงราว ๆ

เที่ยงวัน ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะกลายเป็นเที่ยงคืนไปเสียแล้ว เขาขนของขึ้นมาจนถึงหน้าห้องพักห้องหนึ่ง แตะคีย์การ์ดแล้วเปิดประตูเข้าไปช้า ๆ

“อะ...อื้อ ไอ้...”

ตุ้บ!

“จะ...เจ้า!”

หนุ่มต่างเมืองกะพริบตาปริบ ๆ ยืนจับลูกบิดด้วยสีหน้างุนงง เบื้องหน้าคือเจ้าของห้องตัวจริงที่ยืนแนบชิดผนังห้อง มีชายแปลกหน้าอีกคนกำลังโน้มตัวเข้าหา เนกไทถูกคลายออก เสื้อยับยู่ยี่ไปหมด สีหน้าของคชาดูตกใจเป็นอย่างมากที่ได้เห็นหน้าเขา ก่อนที่จะรีบดันตัวชายแปลกหน้าออกห่างทันที ไม่พอ...ยังหยิบเอากระเป๋ามาฟาดหัวจนเขาคนนั้นหัวสั่นไปหมด

“ทำไมไม่โทร. บอกกูก่อนว่ามาถึงแล้ว!”

“เอ่อ...แบตหมด...”

“ให้ตายสิ”

“คชา”

“มันไม่ใช่อย่างที่มึงคิด...”

“ผัวเอ็งเหรอ”

“ไม่ใช่โว้ย!”

คชาแผดเสียงดังลั่น ก่อนจะตวัดสายตามองไอ้ตัวปัญหาด้วยสีหน้าขุ่นเคือง เขาคนนั้นลูบหัวตัวเองป้อย ๆ แล้วหันกลับไปมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงประตูนั้น เจ้าขยับเข้ามา วางของทุกอย่างในมือลง จากนั้นก็พนมมือก้มหัวสวัสดีอย่างนอบน้อม เอ่ยประโยคแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“สวัสดีครับ ผมชื่อเจ้า”

“เอ่อ...”

“ผมไม่ได้เป็นชู้ครับ คชาเป็นเพื่อนของผม เราเคยเรียนด้วยกัน

สมัยมัธยมปลาย”

“เจ้า กูไม่ได้เป็นอะไรกับมัน! ก็บอกแล้วไงวะ! เจ้า มึงอย่า...”

“ผมมาดีครับ ไม่ตีท้ายครัวครอบครัวคนอื่นแน่นอนครับ”

“...”

“คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผมครับ”

ชายแปลกหน้าคนนั้นยืนงง หันกลับมามองเจ้าของห้องช้า ๆ ดูเหมือนคชาอยากจะบีบคอตัวเองให้ตายทันทีหลังจากได้ยินประโยคนั้น เขาจึงหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ

“อ้อ *‘เพื่อนที่ดีที่สุด’* คนนี้นี่เอง”

“ครับ คชาเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม”

ฉึก!

“วางใจได้ครับ ไอ้เจ้าไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นกับเพื่อนแน่นอน”

ฉึก!

“คช้าาา!”

ไอ้เจ้าร้องเสียงดังลั่นเมื่อจู่ ๆ เจ้าของห้องทำท่าเหมือนอยากจะเป็นลม จึงรีบวิ่งเข้าไปประคอง ในตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากคนแปลกหน้าข้างตัว

“ผมฝากดูแลเขาต่อทีนะ”

“...”

“คชาคงจะดีใจมากที่ *‘เพื่อน’* ของเขามาดูแลถึงที่ แหม...*‘เพื่อน’* ของเขาคนนี้นี่ดีจริง ๆ”

“ไม่เป็นไรครับ ยังไงคชาก็เป็นเพื่อนที่คบกันมานาน เขาไม่สบายเดี๋ยวผมดูแลเอง วางใจได้เลยครับ”

“อึก”

“แว้กกก คชา! เอ็งชักตาเหลือกแล้ว!”

“หุบปาก!”

และไอ้เจ้าก็โดนโบกหัวสั่นไปอีกคน ได้แต่ยืนงุนงงอยู่ตรงนั้น

เขาไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เมื่อครู่สักเท่าไรนัก

แต่เขาสัมผัสได้ถึงลางสังหรณ์บางอย่าง เส้นขนทั่วตัวลุกชันไปหมด

ดูเหมือนว่า...สี่เดือนหลังจากนี้ ไอ้เจ้าต้องพบเจอกับความปวดหัวมาก ๆ อย่างแน่นอน!

1

“เขาไม่ใช่แฟนเอ็งจริงอะ”

“เออ”

“เอ้า แต่...”

“เลิกพูดเรื่องมันสักทีเถอะน่า! บอกว่าไม่ใช่ก็ไม่ใช่!”

“โอเค ตามใจเอ็ง”

เจ้าเกาหัวแกรก ๆ ก่อนที่จะกวาดสายตามองรอบห้อง ตอนนี้เขาย้ายเข้ามาอยู่ร่วมกันกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนมัธยมปลาย เจ้าของห้องคือคนที่นั่งหน้ามุ่ยอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้ ไม่ได้เจอกันตั้งหลายปีนับตั้งแต่เรียนจบ คชาโตขึ้นมาก หน้าตาเปลี่ยนไปเยอะพอสมควร แต่ก็ยังมีเค้าโครงเดิมอยู่ จำได้ว่าเมื่อก่อนนั้นคชาเป็นเด็กเงียบเชียบ ชอบทำตัวอึมครึมอยู่หลังห้องคนเดียว ไม่ค่อยพูดไม่ค่อยจา ไม่มีใครกล้าเข้าไปเล่นด้วยสักเท่าไร เพราะชอบทำหน้าตาหยิ่งเย็นชา ตวัดสายตาใส่คนนั้นคนนี้ไปทั่ว ดูดุเป็นอย่างมาก คงมีแต่ไอ้เจ้าคนซื่อบื้อนี่แหละที่แวะเวียนเข้าไปหา ตามตื๊ออยู่บ่อย ๆ จนในที่สุดก็กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันจนได้ บ้านคชาก็อยู่ใกล้ ๆ กัน มีโอกาสได้ไปรับไปส่ง

อยู่บ่อยครั้ง ไม่สิ...แทบจะทุกวันเลยต่างหาก ข้าวเที่ยงคชาแทบไม่ต้องเสียเงินซื้อ มีข้าวกล่องอร่อย ๆ จากบ้านไอ้เจ้าไปให้กินทุกวัน สมัยนั้นมีแต่คนบอกว่าเจ้าเป็นลูกน้องของคชา อยากจะเถียงอยู่หรอก แต่สมัยนั้นเขาเดินตามหลังคชาต้อย ๆ จริงนี่นา

ผ่านไปหลายปี คชาเติบโตขึ้น ตัวสูง ดูปราดเปรียว ใบหน้าเรียวได้รูป ผิวหน้าผิวกายล้วนดูดี เมื่อก่อนก็ว่าตัวขาวแล้ว เดี๋ยวนี้คงไม่มีโอกาสได้โดนแดดเลย วัน ๆ คงทำงานอยู่แต่ในตึกอยู่แต่ในห้องแอร์ เจ้าใช้สายตากวาดสำรวจไปทั่วร่างนั้น คชาหรี่ตามอง รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมา จึงเตรียมจะอ้าปากด่าอีกครั้ง ซักสีหน้าใส่อย่างคนไม่ชอบใจ

นี่ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เจ้าสัมผัสได้ว่าคชาเปลี่ยนไป คชาดูหงุดหงิดง่ายมาก ๆ ตั้งแต่ตอนที่อยู่กับคุณคนแปลกหน้าเมื่อกี้นี้แล้ว

“แล้วเอ็งมีกฎอะไรไหม...โว้ว”

“อะไร?”

เจ้าเดินตามเจ้าของห้องเข้ามาด้านในเรื่อย ๆ กระทั่งได้เจอสภาพห้อง เขาถึงกับอ้าปากร้องออกมาด้วยความตกใจ นี่น่ะเหรอสภาพที่ซุกหัวนอนของคชา เป็นถึงเลขาฯ ในบริษัทใหญ่ แต่ทำไมถึงได้อยู่ในห้องที่รกขนาดนี้ ยิ่งมองยิ่งรู้สึกช็อก เสื้อผ้ากระจัดกระจายไปทั่วทุกมุมห้อง มีแขวนมีห้อยเต็มไปหมด ต้นไม้ก็แห้งตาย แก้วน้ำพลาสติกกินตรงไหนก็ตั้งทิ้งไว้ตรงนั้น ถุงเท้าข้อสั้นม้วนกลิ้งอยู่มุมนั้นมุมนี้ ไหนจะกองผ้าห่มบนโซฟา ความวุ่นวายบนโต๊ะทำงานนั่นอีก เจ้ายืนตะลึงเหมือนกระทิงตื่นผ้าแดง อ้าปากค้าง พูดอะไรไม่ออกเลย

ห้องของคชา ถ้าหากไม่นับเรื่องความรกแล้วก็ดูเป็นห้องที่ตกแต่งเอาไว้ดีพอสมควรเลย ท่าทางจะเป็นคอนโดราคาแพง มีห้องน้ำห้องนอนแบ่งเป็นสัดส่วน มีประตูปิดเอาไว้แยกเป็นห้อง ๆ ห้องครัวก็มีแยกออกไปอีก ดูกว้างขวาง ถ้าอยู่คนเดียวก็อยู่ได้สบาย ๆ หรือจะอยู่หลายคนก็ไม่มีปัญหาอะไร นึกสงสัยแล้วสิว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา

คชาได้เงินเดือนเดือนละเท่าไรกัน

แต่ก็นะ ดูจากสภาพความรกของห้อง กองเอกสารนั่นอีก ไหนจะแผนงานที่แปะเอาไว้ กว่าจะได้เงินแต่ละบาท คิดว่าคชาเองก็คงทำงานหนักอยู่เหมือนกัน

“คชา นี่เอ็งไม่เก็บห้องเลยหรือไงวะ”

“ไม่มีเวลา เหนื่อย ง่วง”

“งานเอ็งเยอะขนาดนั้นเลยเหรอ”

“อือ”

คชาเอ่ยตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อน สีหน้าเขาดูล้าเป็นอย่างมาก เพิ่งจะเดินทางกลับมาถึงห้องตอนเที่ยงคืน เพราะออกไปงานเลี้ยงกับทางบริษัทมา ไม่คิดว่าพอกลับถึงห้องจะต้องเจอเรื่องปวดหัว ไหนเจ้าบอกว่าจะมาถึงประมาณเที่ยงวัน ดันมาเจอกันตอนนี้ เจ้าของห้องชี้ตรงนั้นตรงนี้ อธิบายแบบคร่าว ๆ จากนั้นก็หายเข้าไปอาบน้ำ ปล่อยให้เจ้ายืนจัดข้าวของของตัวเองอยู่อย่างนั้น

ผู้มาขออาศัยส่ายหน้าช้า ๆ รู้สึกทนความรกนั้นไม่ไหวจนต้องจัดการแทน ลุกขึ้นไปหยิบเอาเสื้อผ้าที่ใส่แล้วและยังไม่ใส่มาวางแยกกัน อันไหนพับเก็บได้ก็พับอย่างเป็นระเบียบ ขยะมีตรงไหนก็เอาถุงมาใส่ เตรียมจะเอาไปทิ้งวันพรุ่งนี้ จัดของให้เข้าที่เข้าทางกว่าเดิม จากนั้นก็เดินมาดูโซนครัว เขาถึงกับช็อกตาตั้ง มองเห็นกองจานชามที่ถูกวางเรียงซ้อนไว้ กินไว้ตั้งแต่เมื่อเช้าก็มี เมื่อวานนี้ก็มี เห็นแล้วรู้สึกอึดอัดจนต้องลงมือจัดการทำความสะอาดทุกอย่างให้ คชาออกมาจากห้องน้ำอีกครั้งก็นิ่งไป เมื่อพบว่าห้องของตัวเองไม่สกปรก ไม่รกรุงรังเหมือนเดิมแล้ว

“ไม่ต้องทำก็ได้ เดี๋ยวว่างเมื่อไรกูทำเอง”

“เอ็งอยู่แบบนี้มาตลอดเลยเหรอคชา”

“แล้วจะทำไม ก็กูไม่มีเวลา”

“ไม่ได้นะ แช่จานชามไว้เยอะแบบนั้นมันสกปรก มดมันจะไต่

มันจะเน่า เดี๋ยวห้องก็เหม็นหรอก”

“ถ้ามึงจะมาเพื่อบ่นกู พรุ่งนี้เตรียมเก็บของกลับไปเลย”

“อ๊ะ ๆ ข้าขอโทษ”

“...”

เจ้ากะพริบตาปริบ ๆ ปล่อยให้เจ้าของห้องถอนหายใจใส่หน้า จากนั้นก็เดินผ่านกันไป คชาเพิ่งจะอาบน้ำเสร็จ กลิ่นตัวหอมเป็นอย่างมาก ไม่รู้ใช้ครีมอาบน้ำยี่ห้ออะไร เซ็ดผมยังไม่ทันแห้งดีก็เดินไปเปิดคอมพิวเตอร์ทำงานต่อแล้ว เจ้าลอบสำรวจพฤติกรรมเพื่อนเก่าเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่ว่าจะผ่านไปนานแค่ไหน คชาก็ยังคงเป็นคชาคนเดิมคนนั้น เวลาที่เขาตั้งใจทำงานหรืออ่านหนังสือ เขาจะดูมีสมาธิกับสิ่งที่ทำอยู่เป็นอย่างมาก มือขวาจับปากกาขีดเขียนลงบนสมุดด้วยความคล่องแคล่ว มีบางครั้งที่หยิบเอาเครื่องคิดเลขข้างตัวขึ้นมากดปั๊ก ๆ ส่วนเรื่องการพิมพ์ ก็แทบไม่ต้องปรายตามองแป้นเลยด้วยซ้ำ

คชาสุดยอด เก่งมาก ๆ เลยแฮะ

“ข้าขออาบน้ำต่อนะ”

“ไม่ต้องขอหรอกน่า ของในนั้นก็ใช้ได้หมด ไม่ต้องถามมาก”

“โอเค”

เจ้าเก็บของของตัวเองใส่ในชั้นต่าง ๆ ให้เรียบร้อย วางของอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็เดินไปเข้าห้องน้ำ ถอดเสื้อผ้าออก ไออุ่นเมื่อครู่ยังคงอยู่ ฝ้าเกาะกระจกไปหมด ไม่รู้ว่าคชาเปิดน้ำอุ่นเบอร์ไหนกัน เจ้าค่อย ๆ เข้าไปในห้องน้ำ มองปุ่มต่าง ๆ แล้วบังเกิดความสับสนขึ้นมา ไม่ใช่ว่าไม่เคยใช้เครื่องทำน้ำอุ่นหรอก เพียงแต่เขาไม่เคยพบไม่เคยเจอฝักบัวอาบน้ำที่มันไฮเทคขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิต ได้แต่ยืนนิ่งเป็นไอ้บื้ออยู่ตรงนั้น เกาหัวแกรก ๆ แล้วจิ้มไปแบบสุ่ม สายน้ำร้อน ๆ ก็ไหลลงมาโดนผิวกายทันที

“อ๊ากกก!”

เจ้าของห้องสะดุ้งสุดตัว จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังออกมา

คชารีบวางทุกอย่างในมือแล้ววิ่งเข้าไปดูห้องน้ำ รู้ได้ในทันทีว่าเกิดปัญหาอะไร ปกติเขาชอบอาบน้ำอุ่นมาก ๆ ซึ่งสำหรับคนอื่นอาจจะเข้าขั้นร้อนเลย และแน่นอนว่าสำหรับไอ้เจ้าเองก็ด้วย มิน่า...มันร้องลั่นเสียขนาดนั้น คชารีบปรับอุณหภูมิน้ำให้ จากนั้นก็จับเอาแขนล่ำ ๆ ข้างหนึ่งขึ้นมาดู พลิกไปมาด้วยความเป็นห่วง ก่อนที่สายตาจะหลุบลงต่ำโดยอัตโนมัติ

อึก...เจ้ามันอาบน้ำอยู่นี่หว่า

“เอ็งอาบน้ำร้อนขนาดนี้เลยเหรอคชา ไม่แสบผิวเหรอ?”

“...”

“หวา เอ็งหน้าแดงขนาดนี้ แปลว่ามันต้องร้อนมาก ๆ แน่ ทีหลังอย่าอาบน้ำร้อนขนาดนี้สิ เดี๋ยวจะลวกตัวเอานะ”

“อะ...เออน่า!”

“โอ๊ะ น้ำตอนนี้กำลังดีเลย ขอบใจเอ็งมากนะเว้ย”

คชารีบก้าวออกมาจากห้องน้ำนั้น ปล่อยให้เพื่อนเก่าอาบน้ำต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมานั่งหน้าโต๊ะทำงาน ยกมือทั้งสองข้างขึ้นลูบหน้าตัวเองเบา ๆ พยายามเป็นอย่างมากที่จะลบภาพวาบหวิวเมื่อครู่นี้ออกจากสมอง เขาซ็อกจนลืมเรื่องงานไปหมดแล้ว แต่ดูเหมือนไอ้ตัวโง่งมนั่นมันจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่างเดียว

ยอมรับว่าวินาทีที่ได้เห็นหน้าของเจ้าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี คชาตกใจมาก ๆ เขาอึ้งไปหมด และยิ่งรู้สึกช็อกมากกว่าเดิมเมื่อต้องมาเจอกับเจ้าในสภาพแบบนั้น

คชาในตอนนี้ทำงานเป็นเลขาฯ ให้ประธานบริษัทยาและอาหารเสริมแห่งหนึ่ง ส่วนไอ้ผู้ชายคนที่อยู่กับเขาก่อนหน้านี้ชื่อว่าสิ สิเป็นคนที่ทำงานด้วยกัน จะเรียกว่าเป็นเพื่อนที่ทำงานก็คงจะได้ พวกเขาทั้งสองคนสนิทกันค่อนข้างมาก และแน่นอนว่าสิก็คิดเกินเลยกับคชา เคยเปิดอกพูดเรื่องนี้กันตรง ๆ มาแล้วหลายครั้ง คชาไม่ได้ชอบสิ และไม่ได้คิดอะไรกับสิเกินเลยกว่าเพื่อนร่วมงาน แต่สิก็พยายามที่จะยัดเยียด

ตัวเองมาให้เขาอยู่เรื่อย จนในที่สุดคชาก็ต้องตวาดใส่หน้า บอกไปว่าเขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว สิถึงได้ยอมถอย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังตามมาเอาอกเอาใจ คอยหยอดด้วยถ้อยคำหวานเลี่ยนไม่ว่างเว้น ทำให้คชารู้สึกเบื่อขี้หน้าเอามาก ๆ

ส่วนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ พวกเขาทั้งสองคนเพิ่งจะกลับมาจากงานเลี้ยงของบริษัทด้วยกัน สิอาสามาส่งถึงห้อง แล้วก็นั่นแหละ ไอ้สิมันแกล้งเขา แต่ก็แกล้งหนักไปหน่อย ถึงต้องโดนตบหัวสั่นขนาดนั้นแหละ มันจะได้เลิกทำตัวน่ารำคาญเสียที

คชาถอนหายใจยาว เหลือบตามองเงาสะท้อนของตัวเองจากกระจกตั้งโต๊ะข้างตัว มองเห็นใบหน้าแดง ๆ แบบนั้น เขาก็พลันนึกถึงเรื่องในวันวานขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

จุดเริ่มต้นของความวุ่นวายในทุกวันนี้ยังไงล่ะ

“เอ็งชื่อคชาใช่ไหม! ข้าชื่อเจ้า!”

“...”

“ไปกินข้าวด้วยกันปะ”

คชาในตอนนั้นอายุแค่สิบหกปี กำลังจะย้ายไปเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่นั่น เพราะครอบครัวประสบปัญหาทางการเงินจนต้องขายบ้านทิ้งแล้วย้ายไปอยู่บ้านญาติ ช่วงนั้นชีวิตเขาไม่ค่อยดีสักเท่าไร ทุกคนในบ้านเครียดมาก ๆ คชาทำได้เพียงขังตัวเองอยู่แต่ในห้อง ไม่ได้ทำอะไรนอกจากนอนหายใจทิ้งไปวัน ๆ เฝ้ารอว่าเมื่อไรทุกปัญหาจะผ่านพ้นไปเสียที

และคืนสุดท้ายก่อนที่จะย้ายไปบ้านญาติ พ่อกับแม่ก็หายตัวไปอย่างลึกลับ พบเจอกันอีกครั้งในตอนเช้า แต่ไม่อาจโอบกอดรับไออุ่นได้อย่างเคย

พ่อกับแม่...สองคนนั้นจากไปแล้ว ทิ้งคชาไว้บนโลกนี้เพียงลำพัง

ทั้งสองคนตัดสินใจแอบออกไปจบชีวิตด้วยกัน...กระโดดลงน้ำหายไปทั้งคืน ในขณะที่คชานอนนิ่งอยู่ในห้อง เขาจำไม่ได้ว่าตอนนั้น

ตัวเองทำสีหน้าเช่นไร ราวกับโลกทั้งใบพังทลายลงต่อหน้า ไม่รู้ว่าถ้าโดนมีดแทงตอนนั้นจะยังรู้สึกเจ็บปวดหรือเปล่า คชาเหลือตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ เขาถูกพาตัวมายังที่อยู่ใหม่ เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมแห่งใหม่ นับตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ร้าย ๆ คชาก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นคนเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่พูดไม่คุยกับใคร เขาแทบไม่อยากไปโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ สีหน้าหม่นหมองเศร้าซึม มีแต่พลังงานลบรอบตัว ไม่มีใครอยากจะเข้าใกล้คนมืดมนอย่างเขาเลย

เว้นก็แต่คนที่ชื่อเจ้า หมอนั่นเป็นคนเดียวที่กล้าเข้ามาหากัน

เจ้าเป็นเด็กหนุ่มที่มีพลังเหลือล้น และเป็นคนแปลก เขามีรอยยิ้มพิมพ์ใจ เป็นคนสดใสร่าเริง เต็มไปด้วยพลังงานบวก ตรงกันข้ามกับคชาทุกอย่าง เจ้าเป็นที่รักของเพื่อน ๆ มีคนนิยมชมชอบเขามากมาย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน รุ่นน้อง รุ่นพี่ แม้แต่ต่างโรงเรียนก็ยังชอบเขา แต่ด้วยนิสัยที่แปลกเกินไป ทำให้เขามีคนคบหาอย่างสนิทใจค่อนข้างน้อย ถ้าจะให้พูดถึงความแปลกของเจ้าน่ะเหรอ...หนึ่งก็ไอ้สรรพนามยุคพ่อขุนรามนั่นแหละ ข้า ๆ เอ็ง ๆ มันอยู่นั่น ไม่รู้ว่ามันไปได้มาจากไหน ใครพามันพูดแบบนั้น เจ้ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคน ชื่อว่านาง รายนั้นก็ยังดูปกติ ไม่เห็นมีอะไรแปลก แต่ดูคนพี่สิ เฮ้อ...

นอกจากคำสรรพนามแล้ว ยังมีนิสัยที่ซื่อบื้อเกินมนุษย์มนา เจ้ามันเป็นเด็กเนิร์ด แต่เนิร์ดในเรื่องของการทำอาหาร เจ้ามันคลั่งไคล้การเข้าครัวมาตั้งแต่จำความได้ คาบเรียนวิชาการงานอาชีพมาถึงทีไร มันยกมือสูงเทียมเปรต กลัวไม่ได้ตอบคำถามนั้น จริง ๆ แล้วเรื่องการเรียน เจ้าก็เรียนเก่งในระดับหนึ่ง หัวดี หัวไว จำเก่งมาก โดยเฉพาะอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับสูตรอาหาร จะท่องจำได้อย่างขึ้นใจ มักจะมีสมุดเล่มหนึ่งพกติดตัวอยู่เสมอ ว่างไม่ได้เป็นต้องเขียนต้องจดอะไรไม่รู้ยิก ๆ บางทีก็หลุดพึมพำภาษาพ่อครัวออกมา ในกระเป๋ามีแต่หนังสือสูตรอาหาร หมกมุ่นในการเข้าครัวยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด ความฝันของไอ้เจ้ามีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น เขาอยากจะเป็นสุดยอดเชฟแห่งประเทศนี้

ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่อาจเทียบเทียม ฟังดูเว่อร์วัง แต่ไอ้เจ้ามันเอาจริง และตั้งใจมาก ๆ ที่จะเป็นสุดยอดพ่อครัวให้ได้

ตอนนั้นเจ้าชอบทำอาหารใส่กล่องเล็ก ๆ มาให้คชากินตอนเที่ยง เพราะรู้ดีว่าคชามีปัญหาเรื่องการเงิน ในแต่ละวันคชาจะได้เงินมาโรงเรียนไม่กี่บาท จำเป็นที่จะต้องประหยัดเงินไว้ เจ้าจึงอาสาทำข้าวอร่อย ๆ มาให้กิน บอกว่าเป็นการฝึกฝีมือไปด้วย ในแต่ละวันจะมีอาหารเมนูต่าง ๆ มากมาย ปรุงด้วยรสชาติแปลกใหม่ ฝีมือการทำอาหารของเจ้าไร้ที่ติ เขาทำอาหารอร่อยมากจริง ๆ มีแต่คนอิจฉาคชาที่ได้กินข้าวกล่องฝีมือเจ้าแบบนั้น

ไม่หรอก...คชาเป็นหนูทดลองให้ไอ้พ่อครัวหัวป่าก์นั่นต่างหาก

แต่ก็นะ...คชายินยอมพร้อมใจที่จะเป็นหนูทดลองเอง

เจ้าน่ะเป็นคนจิตใจดี เขาบริสุทธิ์ในทุก ๆ ความคิด ในทุก ๆ การกระทำ มีน้ำใจ ชอบช่วยเหลือคนอื่น ข้อดีของเขามีเยอะแยะ ไม่แปลกอะไรเลยที่จะมีผู้คนมากมายหลงใหลในเสน่ห์แบบแปลก ๆ นั้น

ใช่...มีผู้คนมากมายเลย รวมไปจนถึงคชาคนนี้ด้วย

ตลอดสามปีที่อยู่ที่นั่น คชามีความสุขมาก แล้วก็รู้สึกดีมาก ๆ ที่ได้รู้จักกับคนอย่างเจ้า ทุกวันเขาจะได้รับข้าวกล่องอร่อย ๆ บางครั้งก็มีของหวานมาให้ เจ้าอบอุ่นและอ่อนโยนกับเขาเสมอ เป็นดั่งแสงสว่างเพียงหนึ่งเดียวที่คอยสาดส่องลงมายังชีวิตอันมืดมนของคนคนหนึ่ง ทำให้คชาเริ่มดีขึ้น ฟื้นฟูบาดแผลในใจ เขาได้รับการดูแลและเยียวยาจากเจ้า นานวันเข้าความรู้สึกที่เคยมีต่อกันก็แปรเปลี่ยน คชารู้ตัวตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่าเขาน่ะเผลอชอบเจ้าไปมากขนาดไหน

แต่ก็อย่างที่บอก ไอ้นี่มันแปลก

“เจ้า กูชอบมึง”

“เหมือนกัน! ข้าก็ชอบเอ็ง เอ็งเป็นเพื่อนที่ข้ารักที่สุดเลยคชา”

“ไม่ คือกูไม่ได้หมายถึงชอบแบบนั้น”

“แล้วเอ็งชอบแบบไหน”

“ก็ชอบแบบ...”

“โอ๊ะ! คิดออกแล้ว! ข้าคิดออกแล้วคชาาา”

“...”

“เมื่อวานที่ข้าทำมันไหม้ ที่แท้ก็เพราะลืมทาน้ำมันนี่เอง”

“เจ้า”

“หือ?”

“กูเกลียดมึง”

“เอ้า! เดี๋ยวสิ คชา! เมื่อกี้เอ็งยังบอกว่าชอบข้าอยู่เลยนะ!”

มันน่าโมโหมาก มาก ๆ

นั่นไม่ใช่การบอกชอบครั้งแรกของคชา เขาสารภาพตรง ๆ กับเจ้าไปหลายครั้งมาก มากแบบมาก ๆ ๆ นับครั้งไม่ถ้วน จนไม่รู้แล้วว่าจะต้องบอกยังไง เคยไหม? พยายามที่จะคุยกับใครสักคนให้รู้เรื่องจนร้องไห้ออกมา ใช่ คชาเป็นแบบนั้น เขาไม่เคยคิดเลยว่าสำหรับเรื่องความรักแล้ว ไอ้เจ้ามันจะเป็นคนโง่งมมากถึงเพียงนี้ ยิ่งบอกรักไปมากเท่าไร เจ้ามันก็มองแค่ว่าเป็นความรักฉันเพื่อนเท่านั้น มันเข้ามากอดไหล่ ตบหลังกันปุ ๆ มองกันด้วยสีหน้าภูมิใจ ป่าวประกาศบอกคนทั้งห้องว่าตัวเองและคชาเป็นเพื่อนรักกัน คชาได้แต่ยืนนิ่ง เหม่อมองท้องฟ้าด้วยความละเหี่ยใจ ไม่รู้แล้วว่าจะต้องพยายามไปจนถึงขั้นไหนเจ้าถึงจะเข้าใจ ท้ายที่สุดก็ยอมแพ้ ตั้งใจว่าจะตัดใจ จะเลิกชอบ พอแล้วกับไอ้ขี่เง่านี่ เพื่อนก็เพื่อนสิวะ มันอยากเป็นแค่นั้นก็เป็นแค่นั้นแหละ จบ...แยกย้ายกันไปคนละทางนับตั้งแต่นั้นมา

คชามาเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองหลวง เขาได้รับทุนการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เลยพอประทังชีพต่อไปได้ ในช่วงนั้นเขาก็ยังติดต่อกับเจ้าเป็นระยะ พยายามที่จะตัดใจแล้ว แต่พอเจ้าโทร. มาหา ได้ยินเสียงไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบกันก็รู้สึกใจอ่อนยวบยาบไปหมด มาอยู่ที่นี่ไม่มีอาหารฝีมือเจ้า ไม่มีคนคอยกอดปลอบในวันที่เขาเหนื่อยล้าใจหนึ่งก็อยากจะหยุด ไม่อยากคุยกับเจ้าต่อ เพราะไม่อย่างนั้นเขา

คงจะตัดใจไม่ได้แน่ แต่สุดท้ายก็ทำไม่ได้ คิดถึงเจ้าเกินไป ยังคงติดต่อกัน พูดคุยกันผ่านโทรศัพท์อยู่ในสถานะเพื่อนเก่าแสนรักมาจนถึงทุกวันนี้

และก็เป็นอย่างที่เห็น จนถึงวันนี้ ผ่านมากี่ปีแล้ว...คชาก็ยังชอบไอ้ควายนั่นอยู่

และไอ้ควายนั่นมันก็ไม่เคยรู้เลยว่ามีเพื่อนคนหนึ่งคิดเกินเลยกับมันมานานมาก ๆ

น่าโมโหชะมัด ยิ่งเห็นหน้ายิ่งรู้สึกโมโห

“เอ็งมองข้าแบบนั้นทำไมวะ”

เจ้าที่เพิ่งจะอาบน้ำเสร็จเดินออกมาแล้วทำหน้าตางุนงง ท่อนบนเปล่าเปลือย เผยให้เห็นหยดน้ำแวววาวเกาะติดร่างกายหนั่นเนื้อสวมแต่เพียงกางเกงนอนขายาวสีดำ ยังไม่ทันได้เข้าใจอะไร ก็ถูกเจ้าของห้องเขวี้ยงผ้าผืนน้อยใส่ตัว คชาฟึดฟัด เดินหนีไปนอนก่อนแล้ว คนซื่อบื้อได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ไม่เข้าใจเท่าไรนัก จึงเดินตามต้อย ๆ ไปนั่งลงข้างเตียง คชาหลับตาหนีเขาไปแล้ว

“เอ็งเป็นอะไร”

“ไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่...”

“ทีหลังใส่เสื้อผ้าให้มันเรียบร้อยก่อนออกมาจากห้องน้ำจะได้ไหม”

“ข้าถอดเสื้อไม่ได้เหรอ?”

“ไม่ได้ เอ่อ...ได้ก็ได้”

“สรุปได้หรือไม่ได้”

“ไม่รู้! จะนอนแล้ว”

“คชา”

“...”

“พรุ่งนี้เอ็งจะตื่นไปทำงานกี่โมง”

“ถามทำไม”

“จะทำข้าวเช้าไว้ให้กิน อยากกินอะไร”

“ไม่ต้องก็ได้”

“ข้ามาอยู่ที่นี่ จะช่วยดูแลเอ็ง งานบ้านทุกอย่างเดี๋ยวข้าทำแทน ดูท่าทางเอ็งคงเหนื่อยกับงานมาก ๆ เลยใช่ไหม ไม่มีเวลาดูแลตัวเอง ไม่มีเวลาดูแลห้องเลยสินะ”

“...”

“ไม่ได้กินข้าวฝีมือไอ้เจ้านานแล้วใช่ไหมล่ะ”

“...”

“หลังจากนี้ไปเดี๋ยวทำให้กินทุกวันเลย”

“...”

“ฝีมือข้าดีขึ้นมากแล้ว อยากให้เอ็งได้ลองชิมมาโดยตลอด แต่เอ็งกับข้าอยู่ไกลกัน น่าเสียดาย”

“...”

“คิดถึงคนที่คอยกินข้าวฝีมือไอ้เจ้ามาก ๆ เลยรู้ไหม”

“เจ้า...”

“อยากป้อนข้าวคชาเหมือนเดิม”

“...”

“เดี๋ยวพรุ่งนี้ทำของโปรดไว้ให้ก็แล้วกันเนอะ ของในตู้พอมีอยู่บ้าง เดี๋ยวจะทำของอร่อย ๆ ให้เอง”

“...”

“นอนพักซะ”

คชาใจเต้นตึกตักยามที่ฝ่ามือใหญ่นั้นลูบศีรษะและใบหน้าของตัวเองเบา ๆ พร้อมทั้งหยิบเอาผ้าห่มขึ้นมาคลุมตัวให้อย่างอ่อนโยน ยิ่งคชานึกถึงคำพูดทั้งหมดที่เจ้าพูดออกมาเมื่อครู่นี้ ก็ยิ่งรู้สึกร้อนผ่าวไปหมดทั้งใบหน้า มือข้างหนึ่งที่อยู่ใต้ผ้าห่มขยุ้มหน้าอกตัวเองไว้แน่น กลัวว่าเจ้าจะรับรู้ถึงความหวั่นไหวนี้ได้

ไม่...เขาจะต้องหยุดตัวเอง ไม่ควรปล่อยตัวปล่อยใจไปกับไอ้คนที่ชื่อเจ้า

อุตส่าห์ตัดใจแล้ว มาไกลขนาดนี้แล้ว มันกลับมาทำดีนิด ๆ หน่อย ๆ แค่นี้ อย่าเพิ่งใจอ่อนจะได้ไหม

ก็เป็นซะอย่างนี้...

เจ้ามันไม่รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่าง

ไม่เคยรู้อะไรเลยสักอย่างเดียว

“เจ้า”

“หือ? ยังไม่...”

“ไอ้ควาย”

เจ้าอ้าปากค้าง นั่งเช็ดผมตัวเองอยู่ดี ๆ ก็โดนด่า หันไปมองเงาสะท้อนของตัวเองจากบานกระจกตู้เสื้อผ้าข้างเตียง สองมือลูบใบหน้าตัวเองเบา ๆ นึกย้อนกลับไปถึงคำด่ายอดฮิตที่คชามักจะใช้ด่ากัน ได้ยินมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลายเลย จนถึงตอนนี้คชาก็ยังด่ากันอยู่ เขาเพ่งมองเงาสะท้อนตัวเองจากในกระจกบานนั้น ก่อนที่จะพึมพำออกมา

“คชา...”

“...”

“เอ็งด่าข้าว่าควายมาโดยตลอด”

“...”

“เพิ่งจะรู้เลย...”

“...”

“ข้าหน้าเหมือนควายจริง ๆ ด้วย”

2

คชาลืมตาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในตอนเช้า เขาอ้าปากหาวหวอด ๆ ยื่นมือควานหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองเป็นอย่างแรก ขยี้ตาอย่างงัวเงีย ค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ในทุกเช้า สิ่งแรกที่คชาจะต้องทำก็คือการเปิดดูแจ้งเตือนทั้งหมด ดูว่ามีใครส่งอะไรมาไหม รู้สึกโล่งใจเมื่อพบว่าไม่ได้มีอะไรเร่งด่วนเป็นพิเศษ บางวันลืมตาตื่นขึ้นมาเจอข้อความแจ้งงานยาวเป็นหางว่าว เขาแทบอยากจะซักตายคาเตียงมันเสียเดี๋ยวนั้น ข้อความสั้น ๆ บางทีอาจทำลายวันดี ๆ ทั้งวันเลยก็ได้

ถ้าเริ่มต้นวันก็เหี้ยแล้ว อีกยี่สิบกว่าชั่วโมงจะไปเหลืออะไร

คชาทำงานเป็นเลขานุการในบริษัทแห่งหนึ่ง อันที่จริงก็ไม่เคยคิดเหมือนกันว่าวันหนึ่งตัวเองจะต้องมาทำงานนี้ เพราะอย่างที่รู้กันดีว่ามันเป็นงานที่ค่อนข้างจุกจิก ต้องเก่งในเรื่องการบริหารจัดการ ไม่ว่าจะเป็นเวลาหรืออารมณ์ก็ตาม ไหนจะความสามารถในการประสานงานกับผู้คนที่คชาหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด แต่เพราะเงินก็ต้องยอมกลั้นใจทำ อาจเป็นเพราะเจ้านายดันถูกใจความสามารถในการรับมือกับความเฮงซวยของชีวิตได้ละมั้ง ไม่ว่าจะโยนอะไรมาให้ คชาก็สามารถ

ที่จะดูแลรับผิดชอบมันได้เป็นอย่างดี อยู่ด้วยกันมาสองปีจนจะสามปี ไม่มีวี่แววจะโดนไล่ออก มิหนำซ้ำยังได้รับความไว้วางใจมากขึ้นเรื่อย ๆ เจ้านายของคชาเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่มีนิสัยค่อนข้างกระตือรือร้นพอสมควร ไม่ติดว่าคชายังอายุแค่นี้ ประสบการณ์การทำงานยังน้อยเมื่อเทียบกับอีกหลาย ๆ คน แต่พอได้ทดลองงาน เห็นว่าคชาเป็นคนที่มีความสามารถ ก็จับเข้ามาเป็นคุณผู้ช่วยข้างกายในทันที

แต่ก็ใช่ว่าเจ้านายคนนี้จะดีไปหมดทุกอย่าง บางครั้งคชาเองก็ต้องพบเจอกับความอีหยังวะชนิดที่หาคำมาบรรยายไม่ได้เหมือนกัน อยากจะยกแฟ้มฟาดแต่ก็ต้องข่มใจเอาไว้...เงินเดือนไม่อาจเพิ่มได้ด้วยความรุนแรง

อารมณ์ของเจ้านายคือสิ่งที่สำคัญที่สุดของคชา และด้วยเหตุนี้ชีวิตเขาถึงมีแต่คำว่าเอาแน่เอานอนไม่ได้ ในทุก ๆ วันจะต้องสนใจแต่เรื่องของเจ้านายเป็นอันดับแรก อย่างที่เห็น...เขาแทบไม่มีเวลาว่างให้ตัวเองเลยด้วยซ้ำ กว่าจะเดินทางกลับมาถึงห้องก็เล่นเอาค่ำมืดดึกดื่นไม่มีเวลาแม้แต่จะล้างจาน ง่วงก็ง่วง เหนื่อยก็เหนื่อย อย่าว่าแต่หาแฟนเลย ทุกวันนี้เพื่อนที่เคยสนิทกันก็ยังยากที่จะพบเจอ ตื่นเช้ามาลุกไปอาบน้ำ สวมเสื้อผ้า ออกไปทำงาน จากนั้นก็กลับมานอน วนลูปแบบนี้ไปไม่รู้กี่ร้อยวันจากทั้งปี อะไรจะเป็นชีวิตที่จืดชืดน่าเบื่อขนาดนี้นะ

“ให้ตายสิ...ค่าไฟเดือนนี้จะเท่าไรเนี่ย”

นั่งโง่ ๆ บนเตียงได้สักพัก มองเห็นแสงสว่างจากด้านนอก อดไม่ได้ที่จะด่าตัวเองออกมา ดูท่าทางเมื่อคืนคงลืมปิดไฟอีกแล้วแน่ ๆ คชาจึงลุกขึ้นจากเตียงช้า ๆ เดินงัวเงียออกมาในสภาพไม่เรียบร้อยเท่าไรนัก ขอบกางเกงจะหลุดแหล่มิหลุดแหล่ คอเสื้อตัวที่สวมอยู่เลื่อนลงมาจนเกือบเห็นไหล่ เขาเดินเตาะแตะออกมาจนกระทั่งถึงจุดสว่างนั้น

“เอ็งตื่นแล้วเหรอ? พอดีเลย ข้าทำข้าวเช้าเสร็จแล้ว ไปอาบน้ำ

แต่งตัว แล้วก็มากินซะ”

นี่เขาฝันอยู่หรือเปล่านะ

ไอ้มนุษย์หน้าตาซื่อบื้อที่ยืนยิ้มแป้นอยู่ตรงนั้นน่ะ มันไอ้เจ้าไม่ใช่หรือไง?

เฮือก! เกือบลืมไปเลยว่าตอนนี้มันย้ายมาอยู่ด้วยแล้ว! แถมเมื่อคืนก็ยังนอนเตียงเดียวกันอีกต่างหาก!

เจ้ากะพริบตาปริบ ๆ มองคชาที่ยืนอึ้งอยู่ตรงนั้น เขาขยับเข้าไปใกล้พร้อมยกมือทักทาย แต่คุณเจ้าของห้องก็ยังช็อกค้าง ดูท่าทางยังไม่ตื่นนอนดี พอเจ้าแตะใบหน้านั้น คชาก็สะดุ้งสุดตัวแล้วถอยออกห่างทันที เพิ่งจะจำได้ว่าตอนนี้เขาไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี่เพียงคนเดียวอีกต่อไป เจ้าลุกขึ้นมาเตรียมอาหารเช้าเอาไว้ให้ เพราะรู้ดีว่าคชาคงไม่มีเวลาทำอาหารกินเองแน่ ๆ บางทีคงไปซื้อกินจากด้านนอก ไม่ก็อดข้าวเช้าแล้วดื่มแต่กาแฟ ซึ่งเขาไม่ชอบใจสักเท่าไรนักที่จะปล่อยให้คชาใช้ชีวิตแบบนั้น อุตส่าห์ย้ายมาอยู่ด้วยกันทั้งที จะเอาแต่กินนอนอยู่ห้องคนอื่นเฉย ๆ วัน ๆ ไม่ทำอะไร ต่อให้จะเป็นเพื่อนกันก็เถอะ แต่เจ้าก็รู้สึกเกรงใจ คิดอยากจะทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อคชาสักนิด เขามีฝีมือในการทำอาหาร ข้าวเช้าเล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้น่ะ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของไอ้เจ้าก็แล้วกัน

“ไปล้างหน้าไป บ้วนปากก่อนก็ได้ แล้วค่อยมากินข้าว กินเสร็จแล้วจะได้อาบน้ำแปรงฟันทีเดียวเลย”

คชาพูดอะไรไม่ออก ยังคงตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น ไม่คุ้นชินเท่าไรนักกับการใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น แม้ว่านี่จะเป็นไอ้เจ้า คนที่ตัวเองเคยสนิทมาก ๆ เมื่อสมัยเป็นวัยรุ่นก็ตาม แต่ตอนนั้นก็ไม่ได้สนิทจนถึงขั้นอยู่บ้านเดียวกัน นอนห้องเดียวกันเสียหน่อย

ทุก ๆ เช้าคชาจะพบเจอกับซากความรกรุงรังที่ตัวเองทิ้งเอาไว้เมื่อวาน แต่ดูเช้านี้สิ...ห้องของเขาสะอาดสะอ้าน เป็นระเบียบอย่างหาดูได้ยากยิ่ง ถุงเท้าที่เคยถอดทิ้งเมื่อวานนี้ถูกเจ้าเอาไปซักให้ อาหาร

เช้าเจ้าก็เตรียมให้ ขยะที่มีในห้องเจ้าก็เอาไปทิ้ง จานชามที่แช่ไว้เจ้าก็ล้างให้ ของที่เคยวางระเกะระกะรกรุงรัง เจ้าจัดการใหม่ให้หมด ทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นภายในคืนเดียว เจ้าเพิ่งจะย้ายมาได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็ทำห้องเขาเปลี่ยนไปขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย

“เสียดายที่ของในตู้เย็นห้องเอ็งมีแค่ไม่กี่อย่าง เลยทำได้แค่เมนูง่าย ๆ ไว้วันนี้ข้าจะออกไปซื้อวัตถุดิบมาเพิ่มนะ เอ็งจะได้กินเมนูอื่นบ้าง เรื่องข้าวเช้าข้าวเย็น ไว้ใจไอ้เจ้าได้เลย”

คชาที่เพิ่งล้างหน้าล้างตาเสร็จเดินกลับมายังโต๊ะกินข้าว เบิกตากว้างจ้องมองเมนูอาหารง่าย ๆ ที่เจ้าว่า คชาพูดอะไรไม่ออก นี่เจ้าตื่นตั้งแต่เช้าเพื่อมาหุงข้าว ทำอาหารจานนี้ไว้ให้เขางั้นเหรอ...

“อร่อยไหม?”

เจ้าหย่อนตัวลงนั่งข้างกันก่อนเอ่ยถามด้วยรอยยิ้ม ดันจานหมูผัดขิงร้อน ๆ มาใกล้ ช่วยให้คชาตักมันได้สะดวกยิ่งขึ้น เพียงแค่ตักเข้าปากคำแรก ดวงตาของคชาก็เปล่งปลั่งเป็นประกาย แสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าอย่างชัดเจน ถึงจะไม่ได้พูดอะไรออกมา สำหรับคนมองแล้ว นั่นน่าถือว่าเป็นคำชมที่ดังที่สุดเลยละ

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ เดี๋ยววันพรุ่งนี้จะทำเมนูอื่นให้กิน”

คชานั่งเคี้ยวข้าวไปเงียบ ๆ ส่วนเจ้าก็ลุกไปเก็บกวาดของในครัว มองตามแผ่นหลังนั้น พลันรู้สึกเกรงใจขึ้นมา มันก็จริงอยู่ที่เจ้ามาขออาศัยอยู่กับเขา อยากจะทำอะไรแลกเปลี่ยนเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่นการทำอาหารให้กิน ช่วยทำงานบ้านแบบนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่สำหรับคชาแล้ว เขารู้สึกเกรงใจเจ้ามากจริง ๆ มันไม่ใช่หน้าที่ของเจ้า ไม่ใช่เรื่องที่เจ้าต้องทำขนาดนั้น ตื่นแต่เช้า ลุกขึ้นมาทำอาหารให้กัน ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานเพิ่งจะเดินทางมาถึงตอนเกือบเที่ยงคืน ไหนจะเก็บกวาดทำความสะอาดห้องให้อีก นี่มันหน้าที่คนใช้ในละครไทยชัด ๆ

“เจ้า ทีหลังไม่ต้องทำก็ได้”

“ไม่เป็นไร ปกติข้าก็ตื่นเวลานี้อยู่แล้ว เมื่อคืนข้านอนไม่ค่อย

หลับด้วย สงสัยจะยังไม่ชินที่ ก็เลยลุกขึ้นมาเตรียมข้าวเช้าให้เอ็งดีกว่า”

“มันเช้าไป”

“ข้าอยู่ที่บ้านก็ต้องตื่นเช้าขนาดนี้แหละ ออกไปตลาด ซื้อของเข้าครัว รอเปิดร้านตอนเช้า ทำอาหารแบบนี้ทั้งวัน มาอยู่ที่นี่สบายกว่าอยู่ที่บ้านอีก อยู่นั่นข้าถูกเจ๊อ้อยจิกหัวใช้ทุกเช้าค่ำ”

“งั้นสินะ...” คชาเกือบจะลืมไป เจ้ามันเป็นลูกชายคนโตของเจ๊อ้อย เจ้าของร้านอาหารตามสั่งที่ไม่ว่าใครต่อใครที่อาศัยอยู่ละแวกนั้นเป็นต้องรู้จัก เมื่อก่อนตอนที่เขาอยู่ที่นั่น ก็มีโอกาสได้แวะไปที่ร้านอยู่บ่อยครั้ง เจ้าเป็นคนพาไป ได้มีโอกาสนั่งมองสองแม่ลูกช่วยกันทำอาหาร พอจะเข้าใจเลยว่าทำไมเจ้ามันถึงคลั่งไคล้การทำอาหารนักที่แท้ก็มีแม่เป็นโรลโมเดลนี่เอง แม่ของเจ้าทำอาหารอร่อยมาก ดูท่าทางยีนเด่นนี้ก็คงถูกส่งมาให้ลูกชายด้วยสินะ

จะว่าไป...ก็แอบคิดถึงอาหารฝีมือไอ้เจ้าอยู่เหมือนกัน ไม่ได้กินหมูผัดขิงฝีมือเจ้ามานานเท่าไรแล้วนะ ยังอร่อยเหมือนเดิมเลย

“เจ้า แล้วเรื่องการแข่งขันล่ะ?”

“อ๋อ เห็นว่าอีกสามอาทิตย์ก็จะเริ่มถ่ายทำอีพีแรก ข้าคงต้องเตรียมตัวให้พร้อม ไปปุ๊บก็อาจจะได้แข่งขันเลย”

“อือ”

“เพราะฉะนั้นข้าเลยตั้งใจว่าเวลาว่างที่อยู่ที่นี่ ข้าจะฝึกซ้อมทำอาหาร ทั้งของคาวของหวานเลย มาอยู่เฉย ๆ ไม่ซ้อมมือ ข้ารู้สึกไม่สบายใจสักเท่าไร ทุกคนที่ไปแข่งมีแต่คนฝีมือเก่งกาจ ข้าห้ามประมาทเด็ดขาด”

“ขนาดนั้นเชียว?”

“ใช่ แต่ไม่ต้องห่วง ข้าจะไม่ทำสกปรกเลอะเทอะแน่นอน ขอยืมครัวเอ็งเป็นที่ฝึกซ้อมก็แล้วกัน”

“จะทำทุกวันเลยเหรอ”

“อ่าฮะ ข้าจะทำทุกวันเลย ทำให้เอ็งกินนั่นแหละ ถ้าวันไหนทำ

เยอะ เดี๋ยวห่อใส่กล่องให้เอ็งเอาไปแบ่งเพื่อนที่ทำงานกินด้วย”

อะ...ไอ้เจ้า เอาจริงดิ เอาจริงดิ!

คชามองเห็นรอยยิ้มบนใบหน้านั้น แต่ก็ไม่รู้จะตอบกลับอะไร จึงทำได้เพียงถอนหายใจอย่างปลง ๆ เอาเถอะ ถึงยังไงเจ้าก็ไม่ใช่คนทำครัวเละเทะ เห็นอย่างนี้ก็เป็นพ่อหนุ่มรักสะอาดคนหนึ่ง ดูจากที่อีกฝ่ายเก็บกวาดห้องให้กันเมื่อคืนก็คงรู้

มีพ่อครัวหัวป่าก์มาอยู่ในห้อง คอยทำอาหารอร่อย ๆ ให้กินฟรีทุกวันแบบนี้ มีตรงไหนน่าปฏิเสธกัน ยุคนี้ข้าวยากหมากแพง เรื่องปากท้องก็เป็นเรื่องสำคัญ หลังจากนี้ไปอีกสี่เดือนคงต้องโบกมือลาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปห่อน้อยแล้วสินะ

หลังจากที่กินเสร็จเจ้าก็แย่งเอาจานไปล้างให้ อยากจะอ้าปากเถียง แต่ก็โดนไล่ให้ไปอาบน้ำแต่งตัวเตรียมไปทำงาน คชายิ่งต้องตกใจมากกว่าเดิมที่เห็นว่าเสื้อเชิ้ตกับกางเกงของตัวเองถูกรีดแล้วแขวนเตรียมไว้ให้เรียบร้อย เมื่อคืนคงเห็นเขาหยิบเอาเสื้อผ้าออกมาวางไว้ตรงโซฟา คาดว่าคงจะสวมมันในวันพรุ่งนี้แน่นอน หลังทำอาหารเสร็จจึงแวบมารีดไว้ให้ สรุปแล้วเช้าวันนี้คชาแทบไม่ต้องทำอะไรเลย ไอ้เจ้าดูแลเขาดีประหนึ่งเจ้าหญิงองค์หนึ่งก็ว่าได้

“เย็นนี้ถ้าจะกลับช้าส่งข้อความมาบอกหน่อยนะ ข้าจะได้กะเวลาทำข้าวเย็นให้เอ็งได้”

“อือ ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. บอกกู”

“รับทราบ”

“ไปละ”

“คชา”

“?”

“สู้ ๆ ตั้งใจทำงานล่ะ”

มือข้างนั้นยื่นขึ้นมาลูบศีรษะอย่างอ่อนโยน เจ้าเอ่ยให้กำลังใจพร้อมรอยยิ้มสว่างสดใส คชาเดินออกมาจากห้องพร้อมกับหัวใจที่

สั่นไหวไม่ยอมหยุด เข้ามาในลิฟต์ มองเห็นเงาสะท้อนของตัวเองจากในกระจก เขาหน้าแดงไปหมดจนต้องรีบเบือนหน้าหนีภาพน่าอายของตัวเอง ได้แต่ยกมือกุมหน้าอกเอาไว้แน่น สบถด่าคนโง่งมเสียงเบา

เอาอีกแล้ว เจ้าทำเหมือนเดิมเลย เวลาผ่านมานานขนาดนี้ พวกเขาทั้งคู่ต่างโตเป็นผู้ใหญ่ แต่เจ้าก็ยังทำเหมือนเดิม เมื่อก่อนตอนที่เรียนด้วยกันหมอนั่นก็ชอบเข้ามาลูบหัวกันแบบนั้น เอ่ยให้กำลังใจพร้อมรอยยิ้ม การกระทำของมันช่างอบอุ่นอ่อนโยน ไม่แปลกใจเลยที่ตัวเองในวัยนั้นจะเผลอไผลไป

แต่นี่มันก็ผ่านมานานแล้ว คชาเองก็ตัดใจไปนานแล้วด้วยซ้ำ...

ไม่อยากจะเชื่อเลย...ว่าตอนนี้เขาเองก็ยังเป็นเหมือนเดิม ไอ้อาการใจสั่นแบบนี้ หน้าแดงแบบนี้น่ะ มันฟ้องให้รู้เลยว่าคชายังคงรู้สึกกับเจ้าเหมือนเดิม

ตลอดทั้งวันคชาดูสดชื่นกว่าปกติจนเจ้านายยังเอ่ยทัก ดูคล่องแคล่วว่องไว ไม่ซักช้าอืดอาด ราวกับชาร์จแบตมาจนเต็ม ไม่มีอาการหัวร้อนฟืดฟัดใด ๆ ทั้งสิ้น เดินตามเจ้านายเข้าห้องประชุมก็ดูขยันขันแข็ง พอถูกทักแบบนั้น คชาเองก็ไม่รู้จะตอบกลับอย่างไร ได้แต่บอกไปว่าเพราะข้าวเช้าอร่อยก็เลยมีแรงทำงานแบบนี้

“อือ แหล่งพลังงานยามเช้าสินะ”

“...”

“เป็นสิ่งที่ดี เริ่มต้นวันใหม่ด้วยแรงกายและแรงใจที่สมบูรณ์ถือเป็นสิ่งสำคัญ เพราะฉะนั้น...”

คชายิ้มแห้ง ยืนมองเจ้านายคนเก่งที่กำลังเอ่ยคำพูดให้กำลังใจอันสวยหรูออกมาไม่หยุดหย่อน เบื้องหน้าเขานี้คือท่านประธานบริษัทอายุน้อยร้อยล้าน คุณซีนกำลังเป็นที่จับตามองในแวดวงธุรกิจขณะนี้ เห็นว่าเพิ่งจะเรียนจบมาจากต่างประเทศหมาด ๆ หน้าใหม่ไฟแรงเลยละ ลงทุนเปิดบริษัทเมื่อไม่กี่ปีนี้เอง ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของคนรวยคิดจะทำเมื่อวาน วางแผนวันนี้ วันต่อไปก็เสร็จสิ้นได้อย่างง่ายดาย

ทั้งหมดก็อาศัยแค่สิ่งเล็ก ๆ ที่เรียกว่าเงินทุนทั้งนั้น พ่อแม่ของคุณซีนก็ไม่ธรรมดา แบ่งเงินให้ลูกชายไปตั้งตัวใหม่สักห้าล้านสิบล้านได้อย่างสบาย ๆ เลยละ

"ไม่รู้ว่าข้าวเช้าที่คุณกินมาคืออะไร แต่กินต่อไปนะ"

"ครับ..."

"ผมชอบที่ได้เห็นทุกคนมีไฟทำงานแบบนี้ มันต้องอย่างนี้สิ! ทุกคนต้องขยันกว่านี้!"

แต่ก็นั่นแหละน้า รอบตัวของคชามีแต่คนแปลก ๆ ทั้งนั้นเลย

คือ...ถ้าอยากให้ขยันขึ้น ไม่ต้องพูดถึงข้าวเช้าหรอก พูดถึงเงินดีกว่าไหม

คชาปล่อยให้พ่อหนุ่มไฟแรงนั่งพร่ำเพ้อถึงหลักการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไป ส่วนตัวเองก็กลับมานั่งที่โต๊ะทำงาน แอบเปิดหน้าจอโทรศัพท์เพื่อตอบกลับข้อความของใครบางคน เป็นเจ้านั่นแหละที่ส่งข้อความมาทักทาย เขาถ่ายรูปส่งมาให้ด้วย ดูเหมือนว่าในช่วงที่คชาออกมาทำงาน เจ้าได้ใช้เวลาว่างที่มีอยู่ไปกับการซ้อมมือทำอาหารทั้งวันจริง ๆ มีทั้งของหวานของคาว แค่เห็นผ่านหน้าจอโทรศัพท์มือถือยังดูน่ากินขนาดนี้ ของจริงคงต้องน่ากินมาก ๆ แน่นอน

ปกติแล้วคชาจะใช้ชีวิตในแต่ละวันเพื่อรอเวลากลับไปนอนพัก สำหรับวันนี้ก็มีเป้าหมายใหม่เพิ่มเข้ามา เขาเฝ้ารอที่จะได้กลับไปกินข้าวมื้อเย็นพร้อมกับไอ้เพื่อนซื่อบื้อคนนั้น พอจัดการทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยก็รีบซิ่งกลับทันที ขนาดที่ว่าสิเดินเข้ามาทักยังไม่หันไปสนใจ ปล่อยให้เพื่อนร่วมงานยืนยกมือเก้อทั้งอย่างนั้น รีบเดินทางขึ้นรถไฟฟ้ากลับคอนโดโดยเร็ว พอเปิดประตูห้องเข้าไป ได้เห็นแผ่นหลังของเจ้าที่กำลังยืนจัดจานอยู่ ความรู้สึกเหนื่อยล้ามาทั้งวันก็หายไปในทันที

"กลับมาแล้วเหรอ? เร็วกว่าที่คิดนะ เอ็งมานั่งนี่สิ"

"เจ้า..." คชาเดินเข้ามาจนถึงโต๊ะอาหาร ก่อนที่จะต้องเบิกตา

กว้างเมื่อพบว่ามีเมนูมากมายกว่าสี่เมนูวางเรียงอยู่บนนั้น ยังมีผลไม้แกะสลักและของหวานวางข้างกันอีก เขาช็อกไปเลยเมื่อได้เห็นอาหารมื้อนี้

“นั่งลง กินข้าวซะ”

“เจ้า...มึงเว่อร์ไปไหม มีกันอยู่สองคนจะไปกินหมดได้ไง”

“เอ็งกินไม่หมด ข้าจัดการต่อได้น่า”

“ทำเยอะแบบนี้มันเปลือง”

“เรื่องของกินไม่มีคำว่าเปลืองอยู่แล้ว”

“ให้ตายสิ...”

เจ้าเอ่ยยิ้ม ๆ ขยิบตาส่งให้กัน จากนั้นก็เดินไปเปิดโทรทัศน์เลื่อนหาละครหลังข่าวภาคค่ำ ปล่อยให้เสียงพูดคุยกันของตัวละครดังขึ้นภายในห้องนี้ พอให้บรรยากาศมันไม่เงียบเหงาจนเกินไป คชาถอนหายใจยาว วางกระเป๋าบนเก้าอี้ตัวที่ว่าง คลายเนกไทออก ปลดกระดุมเสื้อเล็กน้อย จากนั้นก็เริ่มกินข้าวมื้อเย็นไปเงียบ ๆ แม้ตอนแรกแอบรู้สึกกังวลว่าจะกินไม่หมด แต่พอได้กินคำแรก ความอร่อยกระแทกปากอย่างจัง เขาก็เริ่มตักกินไม่หยุด ไม่ว่าจะจานไหนก็อร่อยไปหมด ต้มยำกุ้งแซ่บซี้ด ไข่ชะอมจิ้มน้ำพริกกะปิ ปลาราดพริกนี่ก็อร่อย ไข่ตุ๋นนั่นอีก ยิ่งกินก็ยิ่งรู้สึกเหมือนมีลำแสงล้นทะลักออกจากปาก ไอ้เจ้ามันทำอาหารอร่อยขนาดนี้แล้วเหรอเนี่ย ฝีมือพัฒนาขึ้นเยอะเลยนี่หว่า

“อ๊ะ เจ้า!”

“หือ?”

“มึงจะทำอะไร”

“นวดไง”

“ไม่ต้องก็ได้”

“น่า เอ็งกินข้าวต่อไปเถอะ”

“แต่...”

“ข้าจะนวดให้ เอ็งจะได้ผ่อนคลาย”

คชาอ้าปากค้างด้วยความตกใจ นั่งตักไข่ชะอมเข้าปากอยู่ดี ๆ ก็รู้สึกได้ว่าเท้าของตัวเองมันเปียกชื้น เขาหลุบตาลงมอง เจ้ามันหายไปเตรียมน้ำอุ่นใส่กะละมังพลาสติกใบเล็ก เดินกลับมาหา ย่อตัวลงนั่งกับพื้นแล้วจับเท้าเปล่าเปลือยทั้งสองข้างของเขาไปแช่ไว้ในนั้น คอยใช้มือบีบนวดไปมาเบา ๆ ช่วยให้เขารู้สึกผ่อนคลาย การกระทำเช่นนี้ไม่เคยมีใครทำให้เขามาก่อน อยากจะปฏิเสธแล้วดึงเท้าหนี แต่เจ้าก็รั้งเอาไว้ แล้วบีบ ๆ นวด ๆ ให้ไม่บ่นอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว ทำเอาเจ้าของเท้าใจสั่นไหวไปหมด

เจ้ามันเอาอีกแล้ว ทำตัวแบบนี้อีกแล้ว

“เจ้า ไม่ต้องก็ได้”

“เอ็งนอนไปเถอะ เดี๋ยวข้าดูแลเอง”

“แค็ก...”

“นอนพักซะ”

เมื่อก่อนตอนที่คชาป่วยหนัก เจ้าจะปั่นรถจักรยานมาดูแลที่บ้าน เฝ้าไข้ไม่ห่างไปไหน เวลาปกติมันก็ประคบประหงมดีอยู่แล้ว ตอนป่วยเจ้ายิ่งเอาใจใส่กันมากกว่าเดิม อะไรเล็ก ๆ น้อย ๆ มันช่วยดูแลช่วยทำแทนหมด เมื่อก่อนนั้นก็เคยคิดเหมือนกัน ว่าบางทีสาเหตุที่เจ้ามันทำดีด้วยก็คงเพราะสงสาร ชีวิตของคชาในช่วงนั้นค่อนข้างแย่มากจริง ๆ พ่อแม่ฆ่าตัวตาย เหลือแต่เขาตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ ต้องย้ายมาอยู่ในที่ที่มีแต่คนแปลกหน้า คชาเป็นโรคซึมเศร้า เพื่อนก็ไม่มีเลยสักคน เจ้าถึงได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เข้ามาดูแลกันนับตั้งแต่นั้น

ก็น่าจะรู้ตัวได้แล้วว่านี่มันคือนิสัยของไอ้เจ้า ชอบดูแลคนอื่นใจดีอ่อนโยนแบบนี้กับทุกคนอยู่แล้ว สิ่งที่เจ้าทำให้คชาน่ะ ไม่ได้พิเศษอะไรเลยสักนิดเดียว

คงมีเพียงคชาเท่านั้นที่คิดไปเองอยู่ฝ่ายเดียว รู้สึกไปเองคนเดียว

สำหรับเจ้าแล้ว คชาก็เป็นแค่เพื่อนคนหนึ่งเท่านั้นแหละ

“ก็ฉันชอบแกอะ! ได้ยินไหม”

“ได้ยิน”

“ฉันไม่อยากเป็นเพื่อนกับแกแล้ว”

“...”

“ฉันเป็นเพื่อนกับแกต่อไปไม่ได้จริง ๆ”

“งั้นจะเป็นแฟนกันไหมล่ะ”

อึก!

ไอ้ละครหลังข่าวนี่มันก็มาได้จังหวะเสียเหลือเกินนะ แล้วบทแบบนั้นน่ะมันอะไร! พวกแกสองคนจะคบกันง่ายเกินไปไหมเฮ้ย!

คชาเงยหน้าขึ้นมองภาพเคลื่อนไหวในจอนั้น อ้าปากพะงาบ ๆ เมื่อพบว่าพระเอกกับนางเอกกำลังจูบกันอย่างชื่นมื่น ทั้ง ๆ ที่เมื่อครู่เพิ่งจะสารภาพความในใจกันเป็นครั้งแรก เขากลืนน้ำต้มยำกุ้งลงคอช้า ๆ หันกลับมามองไอ้คนที่นั่งนวดเท้าให้ตัวเองอยู่ ใจกระตุกนิด ๆ ที่เห็นว่าเจ้าเองก็นั่งดูละครนั้นอยู่เหมือนกัน

“เจ้า...”

“หือ”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

“อิ่มแล้วเหรอ”

“ยัง แล้วมึงไม่กินเหรอ”

“เดี๋ยวนวดให้เอ็งต่ออีกนิดก็แล้วกัน”

“ไม่ต้องแล้ว พอแล้ว มากินข้าว”

“น่า นิดเดียว”

“...”

“คชา เอ็งเห็นในละครเมื่อกี้นี้ไหม”

ตึกตัก...

คชาเผลอกลั้นหายใจไปชั่วขณะ จู่ ๆ เจ้าก็เปรยขึ้นมาแบบนั้น ทำเอาเขารู้สึกตื่นเต้นตามไปด้วย ไม่อยากจะคิดเข้าข้างตัวเองหรอก

นะว่าหมอนั่นเห็นฉากนั้นแล้วอาจรู้สึกสะกิดใจอะไรบางอย่าง ทำให้รู้ซึ้งถึงความรู้สึกที่เขามีให้สักที เพราะในละครนั่นมันก็เป็นเรื่องราวของการแอบรักเพื่อนตัวเองอยู่แล้ว จู่ๆ ไอ้เจ้าหยิบเอาเรื่องนี้มาพูดจะไม่พูดถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร แล้วจะให้พูดถึงเรื่องอะไรได้ล่ะ

ถ้าเกิดว่าไอ้เจ้ามันเก็บเอาไปคิด แล้วเริ่มรู้สึกได้ว่าระหว่างพวกเขาทั้งสองคนนั้นมี...

“สองคนนั้นจูบกันหลังกินข้าวเสร็จ มันจะไม่ได้รสชาติพริกแกงเหรอวะ”

“...”

“แสบปากตายห่า”

ไอ้เหี้ยนี่มันเป็นอะไรนักวะ ฮะ!

“ทำหน้าแบบนั้นทำไมวะคชา ข้าวไม่อร่อยเหรอ?”

ใช่ ต้มยำกุ้งจืดชืดไปหมดแล้ว กินอะไรก็ไม่อร่อยอีกแล้ว อิ่มความโง่ของคนแถวนี้ พอกันที!